

Toto budú nezabudnuteľné narodeniny!

WENDY MASS

**Konečně
dvanáctročná**

Konečně dvanáctročná

WENDY MASS

slovart

Copyright © 2010 by Wendy Mass
Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.
Translation © Zuzana Kamenská 2015
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2015

ISBN 978-80-556-1402-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

PRE ALLISON A COLLEEN
A NAŠICH 888 DOBRODRUŽSTIEV!

Prvá kapitola

Stále si niečo želám. Prajem si v jednom kuse. Na padajúce hviezdy, vypadnuté mihalnice, pri fúknutí do púpavy, pri hádzaní mincí do fontány. Aj keď sa sfukujú sviečky na narodeninovej torte (mojej či cudzej). Dokonca aj keď sa mi zahmlia okuliare. Ešte pred pár rokmi som mala celkom iné prania. Chcela som poníka, najlepšiu kamarátku, nový bicykel so stužkami na koridle, bračeka alebo sestričku. Niektoré želania sa mi splnili (poník nie). No za posledný rok som si priała len jediné – mať konečne dvanásť. Na ten deň čakám celý život a v tejto chvíli doň ostáva len šesť týždňov. Kiežby som si jedno z tých želaní ušetrila na neskôr. Teraz by som si mohla zaželať, aby som nebola zaseknutá v tejto rúre.

Áno, v rúre.

Stalo sa to takto. Deň sa začal pomerne normálne. Naša šiesta trieda išla na ďalšiu exkurziu k vodnej

nádrži vo Vríbovej Vieske. Stáli sme na brehu a počúvali sme výklad sprievodcu, ktorý rozprával o hladinách podzemnej vody a o filtračných systémoch, akoby to boli najfascinujúcejšie veci na svete. Vo vzduchu sa vznášal zápach bariny a oranžové tenisky sa mi pomaly zabárali do blatistého svahu. Pohľadom som stále zabiehala k lesu na opačnej strane nádrže. Vyzeral ako z rozprávky, ktorú mi mama čítala pred spaním. Bol taký pokojný, krásny a trochu záhadný. Každú chvíľu by spomedzi stromov mohol vybehnúť Janko s Marienkou. Príležitosť ubziknúť sa mi naskytla vďaka Rexovi Buefordovi, ktorý považoval za vtipné skočiť do vody. A aj to *bolo* vtipné – asi sekundu –, kým nám sprievodca nepovedal, že teraz bude naša pitná voda chutiť ako Rexov pot.

Zatiaľ čo naša triedna kričala na Rexa a potom na jeho kamošov, lebo sa smiali, pomaly som sa vzdalovala. Keď som už nepočula hlasy našej skupinky, ocitla som sa v hlúčiku opojne voňajúcich ihličnanov. Pod nohami som mala mäkkú pokrývku ihličia a na nízkom konári štebotala sojka. Zhlboka som sa nadýchla a zadržala som sladký vzduch v pľúcach. Keby ma rodičia častejšie púšťali z dohľadu, pravdepodobne by som necítila potrebu utiecť od ostatných, ale to sa nezmení, kým nebudem mať dvanásť. Mám celý *zoznam* vecí, ktoré budem môcť robiť, keď ten deň konečne príde.

Stála som sama v lese a odrazu som pocítila príjemné zimomriavky, ktoré sa ma zmocnili vždy, keď som pomyslela na svoje dvanáste narodeniny. Oprela som sa o veľkú sivú skalu. Chcela som len hľadiť na nadýchané oblaky a snívať o svojom Veľkom dni.

No nemám ja smolu? Viete, čo bola tá veľká sivá skala? Rozhodne to nebola skala. To, čo som považovala za skutočný kameň, ktorý stál na tejto zemi od stvorenia našej planéty, a preto by uniesol moju hmotnosť, bola v skutočnosti len gumená plachta zakrývajúca otvor na úzkej sivej odpadovej rúre. Keď som si to uvedomila, divo som zamávala rukami aj nohami, ale neudržala som rovnováhu. Zadkom som padla do rúry a okamžite som sa zasekla. Keď som natiahla krk, stále som z nej videla von. Tenisky sa mi hompálali niekoľko centimetrov nad zemou, ale rovnako dobre mohli kmitať aj v kilometrovej výške, pretože som sa nedokázala pohnúť.

„Počuje ma niekto?“ zakričala som čo najhlasnejšie. „Zasekla som sa! Haló!“ No vietor unášal môj hlas do diaľky ako šepot. V mysli som začula babkin hlas. *Tak to si v peknej kaši!*

Takto som sa dostala do tejto šlamastiky. Už to trvá minútu a stále sa mi nepodarilo vyhrabať von. Obzérám sa v márnej snahe nájsť niečo – hocičo –, na čo by som si mohla priať. Napadne mi, že by som si mohla vytrhnúť mihalnicu, ale to je dosť nechutné, a asi aj

bolestivé. Navyše pochybujem, že by to fungovalo, ak nevypadne sama.

Dokážem pohnúť rukou natoľko, aby som si napravila okuliare, ktoré mi sklzli z jedného ucha. Teraz môžem zhodnotiť svoju situáciu. Pozitívne je, že cez rúru nepreteká voda. A nezdá sa, že by som utržila nejaké zranenia. Nikde nevidím krv, nemám dolámané kosti. Zvyčajne mám celkom koordinované pohyby. Viem kráčať po rovnej čiare a pritom sa dotýkať nosa a hladiť sa po bruchu, čo vôbec nie je také ľahké, ako to znie. Keby som nebola zaseknutá, hneď by som to mohla predviesť.

Keby som mala mobil, mohla by som využiť hlasom aktivovanú službu a privolať si pomoc. Poznámka: Príomenúť rodičom (ak ich ešte niekedy uvidím), že by som sa neocitla v takejto situácii, keby mi kúpili telefón, keď som ich o to požiadala. Vlastne som ich o to požiadala šesťdesiattri ráz pri rozličných príležitostiach a vždy som prisahala, že ho nestratím, nech si myslia čokoľvek. Keď budem mať dvanásť, mobil bude na prvom mieste na zozname.

Cez škáry medzi stromami vidím, ako sprievodca odvádza mojich spolužiakov naspäť do hlavnej budovy. Nastal čas na videoprednášku. Všetci sme tam boli už toľkokrát, že sme starú videonahrávku poznali naspamäť. Keby nám dali test o tom, akú cestu prekoná voda, kým sa dostane z oblakov do našich kuchýň, dostali by sme

jednotky s hviezdíčkou. No napriek tomu to bolo lepšie než exkurzia do Historickej spoločnosti vo Vŕbovej Vieske, ktorá na smrť neunudí len zarytého fanúšika zatuchnutého nábytku pokrytého hrubou vrstvou prachu.

Poslední ľudia, čo miznú v budove, sú naša triedna a Rex Bueford. Bezpochyby naňho dáva pozor, aby nemohol napáchať ďalšie škody na našej zásobe pitnej vody. Zjavne nikto nezbadal, že som zmizla. Dokonca ani moja najlepšia kamoška Annabelle. To ma neprekvapuje. Okrem mojich rodičov (ktorí si ma všímajú až *príliš*) si ma ľudia nevšímajú. Zvyčajne splývam s prostredím okolo seba ako chameleón. Poznám správanie chameleónov, lebo náš učiteľ biológie mal jedného v klietke na stole. Okrem neho tam mal aj tehotnú samicu škrečka. Škrečok, ktorý nás mal niečo naučiť o rozmnožovaní či niečom takom, bol posledný mesiac tehotenstva taký hladný, že zožral chudáka chameleóna. Takže chameleón možno nie je dobrý príklad, ale teraz vážne. Vždy keď prídem na obed neskôr, moje kamošky pri stole sa zatvárania prekvapene, lebo si myslia, že tam celý čas sedím.

Kiežby som mala so sebou knižku, mám teraz vlastne kopec voľného času. Vždy so sebou jednu či dve nosím, ale batohy sme museli nechať v autobuse. Aj keby som mala knihu, nemala by som ako otáčať stránky. Premýšľam, či táto odpadová rúra vedie na nejaké vzrušujúce miesto ako Alicina kráľičia nora či Lucina skriňa, ale

Krajina zázrakov a Narnia majú s Vríbovou Vieskou spoločné asi toľko ako kačka s... Nuž, s niečím, čo je úplne iné ako kačka.

Posledný raz pohnem ramenom a pokúsim sa vyslobodiť. No nakoniec to vzdám a zavriem oči. V duchu zablúdím k jednému zo svojich najobľúbenejších snov. Vidím sa, ako sfukujem sviečky na torte. Vlasy mám jemne zvlnené, na perách svetloružový lesk, plet mi žiari. V snoch som vždy krajšia (a múdrejšia, vtipnejšia a oveľa obľúbenejšia). A ani v nich nepadám do odpadových rúr.

Slnko ma príjemne hreje na lícach. Priznávam. Vôbec ma nemrzí, že prepasím pozeranie toho starého videa. Som si istá, že moja trieda by bezo mňa nenastúpila do autobusu. O niekoľko minút pocítim na lícach chlad a uvedomím si, že sa mi na tvári mihol tieň. Otvorím oči a prižmúrim ich pred žiarou, ktorá obklopuje nízku zavalitú starenku s veľmi bielymi vlasmi. Nepočula som ju prichádzať. Spoznala som v nej starú pani, ktorá nám pri príchode pretrhla lístky. Priateľsky nás privítala, akoby sa naozaj tešila, že sme prišli na návštevu. Teraz sa však na mňa prísne mračí.

„Čo tu robíš?“ spýta sa s rukami v bok. Keď hovorí, trochu sa jej trasú pery. Mám pocit, že potláča smiech.

Vzdychnem si, lebo som zvyknutá na falošné obvinenia od prírody podozrievavých rodičov. „Spadla som.“

Pokúsím sa pokrčiť plecami, ale nejde to. „A teraz som zaseknutá,“ dodám.

Zošpúli ústa a prejde okolo rúry. Potom sa vráti a pokrúti hlavou. „Ako sa voláš?“

Na chvíľku ma rozptýli materské znamienko v tvare kačky, ktoré sa jej hýbe na líci, keď rozpráva. Odkasle si a znova sa ma spýta na meno.

Odtŕhnem zrak od jej líca. „Rory,“ odpoviem. „Rory Swensonová.“

„Rory,“ zopakuje, no prvú slabiku zatríkne. Z jej úst znie moje meno oveľa exotickjšie. „Nie je to chlapčenské meno?“

„Môže byť aj dievčenské,“ vysvetlím a usilujem sa nezaškripať zubami. O ročník vyššie je chlapec, ktorý sa volá Rory. S Annabelle ho voláme Chlapec Rory. Keď okolo neho idem na chodbe, nikdy sa jeden druhému nepozrieme do očí. Annabelle sa vždy dobre zasmieja na mojej reakcii, keď sa ma ľudia spýtajú na meno. S jej menom sa *ju* nikto neodváži obviňovať z toho, že je chlapec. Dievčenské meno bokom, jej dlhé lesklé blondávané vlasy a ružový lesk na pery už z diaľky kričia: „Som dievča!“ Mne trvá neskutočne dlho, kým skrotím svoju nudnú hnedú hrivu, aby vyzerala ako-tak znesiteľne, a ešte sa nesmiem maľovať. Žiaľ, ani moje telo sa zatiaľ veľmi neliši od tela Chlapca Roryho.

Starenka nakloní hlavu k budove. „Si tu s triedou?“

„Áno. Stratila som sa... Teda, trochu som odbehla. A potom, nuž...“ ukážem okolo seba, „sa mi stalo *toto*.“

„Aha,“ povie zamyslene. „Niekedy vesmír chce, aby sme sa na chvíľku zastavili. Aby sme sa zamysleli nad tým, čo sa deje v našom živote.“

„Naozaj?“

Pristúpi ku mne a zadíva sa na mňa tak zblízka, že sa zahniezdim. Teda, zahniezdila by som sa, keby som sa vedela pohnúť čo len o centimeter.

„Nad čím by si potrebovala porozmýšľať ty, Rory Swensonová?“

„Ja?“ vyjachcem. „V mojom živote sa teraz veľa ne-deje. Viete, posledných jedenásť rokov ide všetko ako si pomaly.“

„To je možné,“ pritaká starenka. „No čaká ťa toho veľa a nezostáva ti veľa času.“

„Odkiaľ...“

Zdvihne ruku. „Nedostaneš, čo chceš, Rory Swensonová, kým nezistíš, čo vlastne potrebuješ.“

Usmejem sa na ňu, aby som si dokázala, že ma ne-desí. „To som už zariadila,“ odpoviem. „Mám zoznam. A je na ňom kopa vecí.“

„Naozaj?“ spýta sa a mierne nadvihne jedno obočie.

Odrazu cítim potrebu obhájiť svoj zoznam. „Nie je tam nič nezmyselné. Len veci, ktoré už majú všetci ostatní šiestaci.“

„Všetci?“ opýta sa.

Rozhodne prikývnem.

„Tak potom máš všetko premyslené.“

„Áno,“ odpoviem sebaisto. „Asi mám.“

„Výborne,“ odvetí a otočí sa na odchod.

Udivene sa na ňu pozriem. „Počkajte! Pošlete niekoho, kto ma vyslobodí?“

S úsmevom sa otočí. Kým sa stihnem spamätať, schmatne ma za obe zápästia a vytiahne ma. Trvá mi niekoľko sekúnd, kým to spracujem. Pozriem sa z rúry na zem pod mojimi nohami a potom na starú ženu. Keď stojím vedľa nej, vidím, že som od nej o niekoľko centimetrov vyššia, a to teda vôbec nie som vysoká. Kde zrazu nabrala toľko sily? Asi by som nemala podceňovať dôchodcov. Ponaťahujem si ubolené končatiny a oprášim si z oblečenia špinu a ihličie. „Ďakujem. Veľmi ma mrzí, ak som vám spôsobila ťažkosti.“

Starenka len mávne rukou. „Nie je za čo. Nie každý deň môžem zachrániť dievča z odpadovej rúry.“

Skoro mi z úst vyletelo: *Fiha! Aká ste na svoj vek silná!* Našťastie mi došlo, že by to neznelo veľmi vychovane. V lese zavládlo ticho. Nikdy som netušila, aké hlasné dokáže byť ticho. V lístí zašuchotala veverička a zmizla mi z dohľadu. Odrazu si uvedomím, že sme v lese samy. Nervózne sa pozriem na budovu. „Mala by som ísť, viete, aby sa o mňa nebáli.“

Rázne prikývne a ukáže na veľké kovové zariadenie niekoľko metrov od nás. „Prišla som sem, aby som zapla kanalizáciu, ako to robím každú hodinu. Ešteže som ťa zbadala, skôr než som ju pustila, inak by si teraz bola celá zababraná.“ Otočí sa na odchod, ale chytím ju za ruku. Keď zastane, prekvapí ma to, lebo som ju vôbec nezamýšľala zastaviť.

„Áno?“ opýta sa.

„Nič,“ zahanbene odpoviem, ale nepustím ju. Čo ak mi zo zoznamu niečo vypadlo? Kým sa stihnem ovládnuť, vyhrknem: „Ako ste to mysleli, že nedostanem, čo chcem? Alebo čo potrebujem? Alebo niečo?“

Nežne, ale rozhodne odtiahne ruku a ukáže k hlavnej budove. „Práve teraz sa potrebuješ vrátiť k svojej triede, aby ťa tu nenechali.“

Pozriem sa tam, kam ona, a vidím, ako z budovy vychádzajú ľudia a miera k autobusu. Keď sa otočím, je preč! Rozbehnem sa k veľkej kovovej veci a potom ju obehnem, ale nájdem len vydesenú veveričku, ktorá hneď vyskočí na strom.

O chvíľu vletím do autobusu. Som zadýchaná a poriadne zmätená. Dvere sa za mnou zatvoria s mechanickým zasvišťaním. Hodím sa na miesto vedľa Annabelle. Otočí ku mne svoju úprimnú, veselú tvár a povie: „Ak si to nudné video budem musieť pozrieť ešte raz, padnem na kolená a budem prosiť o milosť.“

Viem, že by som nemala byť prekvapená, ale myslala som si, že sa aspoň spýta, prečo mám na oblečení a rôznych častiach tela zaschnuté blato. Keď budem mať dvanásť, možno si ma ľudia konečne začnú viac všímať. Vytesním z mysle starenkine záhadné slová, vydýchnem a odpoviem: „Ja tiež.“

Druhá kapitola

O štyri hodiny a päťdesiattri minút odbijú hodiny na mojej žiarivožltej stene polnoc. Jupiter bude v línii s Marsom. A konečne budem mať dvanásť. Moji rodičia určite dúfajú, že zabudnem na polovicu toho, čo mi za tie roky nasľubovali, ale ja som si všetko spísala, aby mi nevypadla ani jediná vec. Čoskoro im plánujem predložiť svoj zoznam.

Myslím si, že Annabelle sa teší na moje narodeniny rovnako ako ja. Určite pre ňu nebolo ľahké mať najlepšiu kamarátku, ktorá má takých ustráchaných rodičov. Annabelle už roky robí veci z môjho zoznamu. Kупuje si obed v jedálni a chodí do školy s vlastným autom (od ôsmich rokov!). V troch mesiacoch jej prepichli uši. Mala TRI MESIACE! Má päť starších bratov, takže v čase, keď sa Annabelle narodila, boli jej rodičia už vycvičení. Moji rodičia sa zasa spoznali na výške a zobrali sa deň po bakalárskej promócii. Prišla som

na svet o rok neskôr. Tvrdia, že ako „mladí“ rodičia si až príliš dobre pamätajú svoju pubertu. Z toho nejako vyvodili, že bude najlepšie, ak ma pred všetkým dokonale uchránia. Teraz majú tridsaťštyri a mne sa vôbec nezdajú mladí. No aj tak sú mladší než Annabellini rodičia, ktorí majú skoro *päťdesiat*! Pre Annabelliných rodičov je ich puberta len rozmazaná škvrna. Tá má ale šťastie!

Pri príprave na svoj Veľký deň som sa rozhodla zbaviť najdetskejších kusov majetku a obklopiť sa len vecami, ktoré sú vhodné pre môj vek. S prikrývkou na posteľ s kvetinovým vzorom, so zeleným kobercom v odtieni žabiaka Kermita zo Sezamovej ulice ani so žltými stenami nič nenarobím, ale všetko ostatné je v mojich rukách. Zoberiem náhrdelník z cestovín, ktorý som vyrobila ako päťročná, a hodím ho do veľkej škatuli na posteli. Pristane na starom pyžame s plnými chodidlami s Dorou objaviteľkou (aké trápne!) a na poslednom výtlaku *Highlights* (čo je niečo ako váš Fifík alebo Kamarát), ktorý mi starká po sústavnom prosíkaní konečne prestala posilať. Pohrabem sa v šuplíkoch. Vyhodím všetko, na čom je nálepka, nažehľovačka, dúha, jednorožec alebo výšivka s mojím menom. Vytesním pekné spomienky, ktoré ma zaplavia vždy, keď zoberiem do ruky nejaké tričko. Vytvorím si ešte krajšie spomienky v oblečení, čo nebude vyzeráť ako pre šesťročnú.